



ALFIE BLOOM

Tajemství
zakletého
hradu

Gabrielle
Kentová

Alfie Bloom

Tajemství zakletého hradu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Gabrielle Kentová

Alfie Bloom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

ALFIE
BLOOM

ALFIE BLOOM

Tajemství
zakletého
hradu

Gabrielle Kentová

 FRAGMENT

Pro Satish, za včerejšek i za zítřek



PROLOG



NÁVŠTĚVNÍK PANÍ EMMETTOVÉ

Nora Emmettová neschvalovala celou řadu věcí. Například hvízdání, tropické ovoce, sandály, děti, které jí nepodržely otevřené dveře, děti, které si myslely, že potřebuje, aby jí podržely dveře... Vlastně neschvalovala děti obecně. Jenže ve chvíli, kdy se ve tři ráno posadila v posteli a naslouchala tmě, úplně nejvíc neschvalovala to, co jí právě vzbudilo.

Nemusela čekat dlouho, protože ovce začaly znovu bečat. Nora Emmettová se natáhla, škrtila potmě zápalkou a s neobyčejnou obratností, která přichází s léty cviku, rozsvítila petrolejku na nočním stole. Paní Emmettová ještě tak docela nedůvěřovala elektrině.

Vstala a mosazný rám postele zavrzal, vsunula

nohy do kostkovaných bačkor a šourala se po schodech dolů, aby zjistila, co se děje.

Postavila petrolejku vedle sporáku, rozhrnula záclony a vykoukla z kuchyňského okna do noci. Bečení utichlo, jen sem tam se ještě ozvalo ustrašené *béé*. Ať už ovce vyděsilo cokoli, ještě to tam bylo. Nejspíš šlo o ty samé zloděje, co minulý měsíc na farmě Merryweatherových ukradli dvě krávy. No, z jejího stáda tedy nedostanou nic. Paní Emmettová si navlékla svrchník a holínky, ze spíže vytáhla brokovnici a z plechovky od sušenek náboje, které si nacpala do kapes.

Vyšla ven a kuchyňské dveře za ní tiše zaklaply. Paní Emmettová si strčila brokovnici pod paži, vykasala si noční košili a plížila se ovocným sadem. Tiše kličkovala mezi pokroucenými švestkami k ovčí ohradě. Bylo novoluní, měsíc nesvítil, takže kolem byla tma, v jaké si nevidíte ani na špičky u nohou. To paní Emmettové nevadilo. Neschvalovala noci, kdy záře pouličního osvětlení přehlušuje svit hvězd. Tohle ale byla noc jak se patří.

Bečení ustalo a ovce byly najednou děsivě tiché. Paní Emmettová už byla skoro u ohrady a zřetelně slyšela mlaskavé křupání a chrčení. V ovčí ohradě něco bylo, a nebyla to lidská bytost. Že by vlk? V Hexbridge se už vlci neobjevili celá léta.

Její oči přivykly tmě, takže paní Emmettová

uviděla ovce, které se choulily v jednom rohu ohrady. Stádo bylo neustále v pohybu, jak se jedna ovce škrábala přes druhou ve snaze dostat se co nejdál od toho, co bylo v ohradě s nimi. Paní Emmettová se plížila blíž, aby zjistila, co to je.

Křupání ustalo a ovce začaly znovu zděšeně bečet. Mezi paní Emmettovou a ohradou se vztyčila ohromná, temná postava. Paní Emmettová ještě nikdy neslyšela žádnou ovci vydávat takovýchle zvuky, ani na jatkách ne. Instinktivně zvedla brokovnici a dvakrát po temném stínu vystřelila.

Zpětný náraz pušky ji smetl na zem a skoro ji ohlušil táhlý řev, jako by zároveň řval lev a troubil slon. Paní Emmettová vyškubla lem noční košile ze sevření bodláků a vyškrábala se na nohy, ale okamžitě se zapotácela, když ji do tváře udeřil horký, smrdutý dech stvoření, které se nad ní tyčilo.

Paní Emmettová vzhlédla.

Zíraly na ni dva páry žlutých očí velikých jako talíře. Chřípí jí naplnil pach síry a stvůry na ni začaly tyše syčet. Zvuk se stupňoval. Paní Emmettová se zhluboka nadechla, s neskutečnou rychlostí znovu nabila svou zbraň, zaklapla zásobník, zvedla si pažbu k rameni a namířila přímo mezi oči nejbližší nestvůry. Zmáčkla spoušť a z hrdla se jí vydral nejhlasitější výkřik za celých dvaosmdesát let jejího života.

„KŠÁÁÁÁÁ!“

Spoušť naprázdno cvakla. Z hlavně nevyšlo ani pípnutí. Žluté oči se přivřely do úsměvu a mocný řev paní Emmettové se vytratil do ticha. Syčení teď připomínalo papiňák. Zasáhl ji poryv horkého vzduchu, shodil jí noční čepičku a rozevlál vlasy i noční košili. Paní Emmettová pevně zavřela oči a zakryla si před tím žhoucím vichrem tvář. Doběla rozžhavený záblesk navždy ukončil její starosti o ovce. Ještě než jí brokovnice vypadla z ruky, přidala si paní Emmettová do seznamu věcí, které neschvalovala, jednu - poslední - položku.



1



KRKAVEC

Alfie Bloom se houpal na židli a poslouchal veselé klábosení, které se rozléhalo třídou, když vtom ho přepadl ten nejpodivnější pocit, že ho někdo sleduje.

Byl poslední den školy před letními prázdninami. Okny dovnitř pronikaly sluneční paprsky a slibovaly šest týdnů nádherné svobody, a paní Harrisová právě vyhlásila na odpoledne volnou zábavu. Většina žáků si přinesla deskové hry a teď se hádali, kdo vyhrává a kdo podvádí. Umělecky založení spolužáci si kreslili a malovali a propiskou si navzájem kreslili na pažích tetování.

Alfie se spokojeně oddával dennímu snění o všem a o ničem, když vtom to ucítil. Začínalo ho to štvát.

Podezřívavě se rozhlédl po třídě, ale zdálo se, že všichni si hledí svého. Podíval se směrem ke hřišti a zachytil v okenní tabulce svůj odraz - kštici rudohnědých vlasů padajících do zelených očí. Když však vyhlédl z okna, hned zjistil, kdo ho šmíruje. Na školním dvoře seděl velký černý pták.

Pták poskočil a pak udělal pár kroků ze strany na stranu, aniž by ale spustil oči z okna třídy. Alfie by odpřisáhl, že se krkavec snaží chovat nenuceně potom, co byl načapán. Nikde v dohledu nebyl žádný další pták a Alfiemu začalo být osamělého krkavce trochu líto. Věděl, jaké to je být sám. Poslední den školního roku byl vždycky tak skvělý, ale od zítřka bude zase jako kůl v plotě, zatímco jeho nejlepší kamarádka Amy Suiová odjede s babičkou na prázdniny. Jeho táta byl vždycky tak zaneprázdněný svými vynálezy a občasnými zaměstnáními, že ho Alfie vídal jen zřídka.

Nakonec zírací souboj s krkavcem vzdal, protáhl se a otočil k vedlejší lavici, kde se zrovna hrály karty. Vypadalo to, že Amy vyhrává. Jenže když pak zalétl pohledem zpátky ven, strnul. Místo krkavce na něj teď malým mosazným teleskopem hleděl vysoký muž ve viktoriánském obleku a plášti. Alfie skoro sletěl ze židle.

„Amy! AMY!“ zavolal a horečně na kamarádku zamával. Když se však znovu obrátil k oknu, muž byl pryč a na jeho místě se zase naparoval černý pták.

„Co je, Ale?“ došla k němu Amy. „Doufám, že to aspoň stojí za to. Právě jsem skoro vyhrála Philovu propisku - tu, co píše i ve vesmíru.“

„Tahhle! Vidiš toho krkavce?“ Alfie ostražitě pozoroval ptáka, který si nenuceně kloval pírka pod křídlem. „Připadá ti... *normální*?“

„Tak ukaž.“ Amy se mu naklonila přes rameno a s přimhouřenýma očima si krkavce důkladně prohlédla. „No, má všechno, co obvykle krkavci mívají - peří, křídla, zobák - takže jo, je to normální pták. Tos mě zavolał jen kvůli tomu?“

„Jo. Promiň.“ Alfie se rozpačitě ošil. „Já jen... no, on chvilinku vypadal jinak.“

„Jo tááák.“ Amy ho poplácala po hlavě a vrátila se ke kartám.

Ve třídě to hlučelo jako obvykle. Paní Harrisová se snažila žáky přimět, aby sklidili svoje malování a hry. Nikdo si podle všeho té zvláštnosti venku ani nevšiml.

Alfie dál zíral na krkavce a přemítal, jestli si toho divného muže jen představoval, když vtom zazvonilo. Všichni vyskočili na nohy a třídou se rozlehlo jásání. Alfie vyhlédl z okna právě včas, aby viděl, jak krkavec popoběhl a vzlétl.

„Klid, uklidněte se,“ křikla paní Harrisová. „Tak, první stupeň pro vás skončil. Doufám, že po návratu z prázdnin budete na druhém stupni na škole v Hillstonu pokračovat v tvrdé práci a že *někteří* z vás

té příležitosti využijí k tomu, aby obrátili list a začali nanovo.“ Alfiemu neušlo, že při těch slovech vrhla významný pohled po několika jeho spolužácích, ale ti si toho nevšimli, protože už se plížili ke dveřím.

„Prosím, dejte POTICHU židle nahoru a –“ Zbytek věty zanikl ve skřípání židlí tažených po podlaze a bouchání, jak je žáci rychle házeli na lavice. Několik židlí spadlo, když se všichni tlačili, aby se dostali první ke dveřím. Paní Harrisová se sice ještě snažila hlomoz překřičet, ale nakonec to vzdala a jen sebou plácla na židli. S úlevou vydechla. Další školní rok byl za ní. Alfie si sundal kravatu školní uniformy, hodil si batoh na záda a vrhl se do víru zdivočelého, bouřícího davu, který se hrnul ze dveří.

Prošel kolem Amy, která právě nasedala do babiččina auta.

„Babička vzkazuje, že máš přijít v neděli na oběd, Ale. Juchů! Už žádná škola!“

Alfie se cestou domů loudal víc než obvykle, užíval si slunečného počasí a přemýšlel nad tím podivným krkavcem.

Jeho úvahy přerвала prázdná plechovka od koly, která se mu odrazila od zátylku.

„Hej, Blůmo!“

Alfie zaúpěl a v duchu by si nejradši nakopal. Byl tak zabraný do svých úvah, že si nevšiml třídních potížistů Vinnieho a Weggise, kteří se táhli za ním.

„Tak co budeš dělat o prázdninách?“ zeptal se

Vinnie, když ho dohnali. „Vezme tě ten tvůj podivínskej tatík někam kopat dinosaury nebo tak něco?“

„Táta je vynálezce, ne archeolog.“

„To je fuk, pořád je to magor. Každopádně jsme si říkali, že bysme tě doprovodili domů, když tě teď celý prázdniny nevidíme. Ale už se nemůžu dočkat září. Slyšel jsem, že na Hillstonu záchody splachují celou věčnost. Prospělo by ti, kdyby ti někdo umyl hlavu.“

„Zmizte,“ zamumlal Alfie a přidal do kroku, aby je setřásl. To, jak se navázeli do táty, už ho pár měsíců užíralo, ale neodvážil se jim něco říct, aby to celé ještě nezhoršil.

„Cos to říkal, Blůmo? Fakt jsi nám zrovna řekl, abysme zmizeli? Weggisi, vem mu bág!“

Weggis chňapl po batohu a Alfie se mu pokusil vymanit, ale nebyl dost rychlý.

Vinnie se batohem začal prohrabávat a vyhazovat z něj Alfieho sportovní oblečení.

„Hmm, pěkně trapný tenisky.“

„Ne, jsou v pohodě,“ přidal se k jeho úsilí Weggis. „Pro mého psa dobrý.“ Vytáhl z batohu sešit, prolístoval ho, odhodil stranou a sáhl po dalším.

Alfie vzdychl. Tohle už znal - zažil to mockrát. Prohrabou mu celý batoh, a kdyby se jim snažil svoje věci vyrvat, začnou si s nimi házet. Usedl na zahradní zídku a ze všech sil se snažil tvářit znuděně, i když cítil, jak mu buší srdce.

„Ty nechceš svůj bág!“ prskl Weggis, zjevně rozladěný, že se Alfie nijak nesnaží získat batoh zpátky.

„Vypadá to, že ty ho chceš mnohem víc než já,“ odvětil Alfie a doufal, že se mu hlas moc nechvěje. Zvedl se a vykročil. „Tak si ho nech.“

„Hej, my ty tvoje smradlavý krámy nechcem!“ houkl Vinnie, doběhl ho a praštil do zad. Alfie se zapotácel a pak se otočil na patě, aby k němu stál čelem. „My si aspoň můžem dovolit pořádný tenisky.“ Na Alfieho rameni prudce přistála Vinnieho ruka. Alfie měl pocit, jako by mu někdo v hrudi zapálil oheň, který teď pomalu rozpouštěl jeho strach z Vinnieho. „Ten tvůj pomatenej táta by ti určitě nemohl koupit nový, kdybys o tyhle přišel.“ Alfie zatnul ruku v pěst. Další postrčení.

Alfie ztratil nervy. Vrazil do svých trýznitelů ramenem. Úplně je tím překvapil. Weggis se skácel přímo na Vinnieho, kterému batoh vyklouzl z ruky, přeletěl Alfiemu přes hlavu a doplachtil doprostřed silnice. Alfie se rozběhl, aby si posbíral věci, než se ti dva zmátoří a vyběhnou za ním.

Oči ho pálily a jako by se mu před nimi zamlžilo. Nacpal tenisky a sešity zpátky do batohu a neustále se ohlížel přes rameno, jestli už po něm nejde Vinnie. Odněkud se k němu donesl vyděšený ženský hlas.

„Pozor!“

Otočil se a strnul. Přímo na něj se řítilo auto. Řidič si ho všiml a dupnul na brzdy, ale bylo pozdě.

Bylo to celé jako ve zpomaleném záběru. Žena, která na něj zavolala, jen bezmocně stála u obrubníku se svým psem a vztahovala k němu paži. Auto už bylo tak blízko, že Alfie viděl řidičovu tvář do nejmenšího detailu - byl to muž ve středním věku, s brýlemi, knírem, rukama přilepenýma k volantu a ústy otevřenými v němém výkřiku.

Alfie nedokázal přimět svoje nohy k pohybu, a tak zavřel oči a napůl se přikrčil. Vyděšeně čekal na náraz, zatímco se k němu auto se skřípěním pneumatik řítilo.

A pak... nic.

Jen přízračná nehybnost. Po pár vteřinách si Alfie uvědomil, že zvuky ulice utichly. Neslyšel žádné hlasy, zpěv ptáků, ani projíždějící auta. I vzduch tu byl jiný, chladnější, byl cítit hlinou jako spadané listí.

Když otevřel oči, ohromeně se rozhlédl. Ulice byla pryč. Místo ní se kolem něj táhla chladná našedlá mlha. Alfie se narovnal a adrenalin z něj rázem vyprchal. Jak to, že ho nic nebolelo? Měl pocit, jako by mu vlhlo oblečení. Natáhl ruku a na dlani mu přistálo pár kapek deště. *Můžete zmoknout, když jste mrtví?*

Někde nad jeho hlavou zavrkal holub a narušil nehybné ticho. Alfie se zaklonil, aby se podíval do korun děsivých stromů, které ho obklopovaly. Pod nohama mu čvachtalo. Odněkud se k němu do-

nesl další zvuk – vzdálené údery sekery. Alfie nastražil uši, aby je lépe slyšel, ale to už se zvuk začal vytrácet, stejně jako mlha a pach zeminy. Pak se kolem něj začaly vynořovat důvěrně známé tvary a barvy ulice, jako by je někdo zrovna maloval vodovkami na mokrý papír.

Křik a jekot se stupňovaly, jako když přidáváte na hlasitosti.

„Kam se poděl?“

„Není pod autem?“

Alfie zamrkal a překvapeně se rozhlédl. Byl zpátky na ulici, na kraji vozovky. Auto se zastavilo přesně na místě, kde ještě před chvílí stál on sám. Řidič stále svíral volant a třásl se. Byl v šoku.

„Támhle je!“ vykřikla žena, která ho předtím chtěla varovat. Ohromeně na něj zírala. Její pes cloumal vodítkem a zuřivě štěkal.

Alfie nemohl uvěřit, že se mu nic nestalo. Vzal batoh a krácel pryč. Prošel kolem svých trýznitelů, kteří stáli jako zkoprnělí, a zrychlil, když za ním začali něco volat. Chtěl se dostat co nejdál od toho, co se právě přihodilo.

V uších mu duněla pulzující krev. Alfie se rozběhl. Když dorazil až do ulice Abernathy Terrace, píchalo ho v boku a nemohl popadnout dech. Před ním se táhla snad kilometrová řada šedých viktoriánských domů. Alfieho pánilo v plicích, ale běžel dál – kolem domu s fialovými dveřmi, kolem drbny paní O’Ri-

leyové, kolem stromu, ze kterého před čtyřmi lety spadl a zlomil si ruku, kolem okna, z něž na něj vždycky štěkal uňafaný bílý pes.

Všiml si, že nad ním letí černý krkavec. Byl to zase ten, co předtím? Pták se snesl dolů a letěl vedle něj, zatímco Alfie se hnal stále dál, potom máchnul křídly, vzlétl a zmizel nad střechami domů.



2



PODIVNÁ POZVÁNKA

Ze snu o krkavcích a mlžných lesích Alfieho probudila hlasitá rána. Prudce se posadil, ale když mu došlo, že rána se ozvala z tátovy dílny, rychle se uklidnil. Táta nejspíš zase pracoval s nějakými chemickými sloučeninami. Alfie se zašklebil. Celým bytem se ještě stále linul pach spáleného zeli od minula. Jeho otec už vynalezl celou řadu skoro užitečných zařízení: vodou poháněný fén na vlasy, držák na toaletní papír, který spustil ječivý alarm, když začal papír docházet, a taky hlasem aktivované vstupní dveře, které z nějakého důvodu reagovaly, jen když se na ně mluvilo s irským přízvukem. Žádný z vynálezů mu ale nikdy nevydělal žádné peníze, takže když před dvěma lety zemřela Alfieho

maminka, otec musel začít brát různé brigády a práce na částečný úvazek, aby se s Alfiem užívali. Volného času mu moc nezbývalo, a ten, který přece jen měl, dělil mezi Alfieho a svoje vynálezy. Alfie mu bylo jedno, že nemají moc peněz, ani si nestěžoval, že bydlí v zatuchlém sklepním bytě. Jen se mu stýskalo po životě, který vedli, když byla jeho matka ještě naživu.

Seděl na posteli a unaveně zamrkal do slunečních paprsků, které mu do pokoje proudily oknem. Na chvíli se podivil, proč má na sobě školní oblečení, ale pak si vzpomněl, že jen co včera doběhl domů, vyčerpaně se svalil na postel. Nejspíš usnul a prospal zbytek odpoledne a pak i celou noc. Táta zase pracoval pozdě do noci, což bylo jedině dobře. Alfie se s ním nechtěl bavit o posledním školním dni. Věděl, že otec má dost starostí a poslední, co potřebuje, je slyšet, že jeho syn se pouštěl do potyček a skoro ho srazilo auto.

Natáhl si ošoupané džíny a vybledlé tričko a přemýšlel, co dělat s prvním dnem prázdnin. Dlouhé, osamělé týdny se před ním táhly jako doživotí. V duchu si přál, aby Amy nejela s babičkou na dovolenou. Přál si, aby jeho život nebyl tak... nudný. Prohrabal zásuvku s prádlem, dokud nenašel pár ponožek bez děr, a přemítal, jestli je jediný kluk na světě, který nesnáší letní prázdniny.

Záchvat sebelítosti přerušilo zaškrábání, kterým

se ohlašoval jeho zrzavě žíhaný kocour Galileo. Kocour strčil do dveří, které se otevřely dokořán, a s vrněním nakráčel do místnosti. Alfie se sklonil, aby ho podrbal za ušima, a všiml si, že kocour něco nese v tlamičce. Byla to obálka. Galileo ji upustil na prošlapaný koberec, pak se uvelebil vedle páru bot a začal líně žužlat tkaničky.

„Ty blázne,“ zasmál se Alfie. „Jsi snad pes, nebo co?“

Zvedl luxusně vypadající obálku, na níž se nádherně úhledným rukopisem skvělo:

K ctěným rukám Alfreda Blooma

Alfie se zašklebil. Jediní lidé, kteří si mysleli, že jeho jméno je potřeba prodlužovat na Alfred, byli ředitel školy, jejich bytná a starý vztekloun pan Filbert, co bydlel nad nimi.

Z druhé strany měla obálka voskovou pečeť znázorňující dva krkavce sedící na vahách. Alfiemu bylo líto takovou krásu zničit, ale během chvílky už ležela pečeť rozlámaná na podlaze a Alfie v ruce držel úředně vyhlížející dopis. Přitiskl nos k těžkému krémovému papíru a zhluboka se nadechl. Voněl jako staré knihy. Do papíru byl vyražený zlatý znak, stejný jako pečeť, a v dopise stálo:

Právní kancelář Munin a Bone (zal. 1086)

Velectěný pane Bloome,

dovolujeme si Vás zdvořile vyzvat, abyste se v sobotu 23. července ve 23:59 dostavil na schůzku s jedním z našich právních zástupců k projednání převzetí Vašeho nezanedbatelného dědictví.

Jsme ze zákona povinni přizvat k této schůzce i Vašeho ctěného otce, pana Williama Horácia Blooma.

Náš vůz Vás vyzvedne přesně ve 23:26.

S úctou

*Emily Fortunová
právní asistentka*

Nezanedbatelné dědictví? Copak mu někdo něco odkázal v nějaké závěti? Alfie si dopis znovu přečetl a zatočila se mu hlava. Třiadvacátého bylo právě dnes. Alfie s podivnou pozvánkou v ruce upaloval do tátovy dílny.

„A jsi si naprosto jistý, že to není jen žertík nějakého tvého spolužáka?“ zeptal se táta, když si u rozvrzaného kuchyňského stolu dopis přečetl. Zamýšleně se podrbal na zátylku.

„Ano, tati, popáté opakuju, že jsem si úplně jistý!“ zamumlal Alfie s ústy plnými tuňákového sendviče s vejci a kapustou. Snídaně byla obvykle podobně nápaditý výtvar z čehokoli, co v kuchyni ještě zbývalo.

„Neznám nikoho, kdo by uměl takhle zfalšovat něco podobného.“

Alfieho táta byl vysoký muž s tmavými vlasy, které mu často trčely do všech stran. Alfie měl za to, že za tenhle účes nejspíš vděčí tomu, jak často se drbe na hlavě. Na sobě měl svůj oblíbený svetr - zelený s mnoha kapsami, který mu upletla Alfieho maminka. Alfie si všiml, že na tátovi visí víc než dřív. Zakousl se do dalšího sendviče a čekal, až táta dokončí zevrubnou prohlídku záhadného dopisu. Tenhle sendvič byl s chipsy, řepou a nakládanými okurkami. Nakonec se táta zvedl od stolu.

„Dáš si šálek čaje, synku?“ Pan Bloom štrachal v tmavě zelených skříňkách nad dřezem a hledal čajové sáčky a čisté hrnečky. Jejich bytná paní Craddocková neprovedla v bytě žádné opravy a renovace už čtyřicet let. Bloomovi se sem nastěhovali před pár lety, aby šetřili peníze na stavbu vlastního domu, ale od té doby, co umřela Alfieho maminka, se jejich úspory povážlivě ztenčily. Pan Bloom už nemluvil o stavbě domu a Alfie chápal proč - i kdyby si to mohli dovolit, ani on, ani jeho otec nechtěli žít ve vysněném domě paní Bloomové bez ní.

„No, Alfie,“ začal nakonec pan Bloom, když naléval čaj. „O těch pánech Muninovi a Boneovi jsem nikdy neslyšel, ale musím uznat, že ten dopis vypadá opravdově.“

„Co podle tebe myslí tím *nezanedbatelným dědic-*

tvím?“ zeptal se Alfie. Nikdo z jejich známých nezemřel – rozhodně ne v nedávné době – a navíc neznali nikoho, kdo by byl jakýmkoli způsobem bohatý.

„No, to asi budeme muset zjistit.“ Alfieho tatínek se usmál a podal synovi šálek kouřícího čaje.

Ve čtvrt na dvanáct večer seděli Alfie a jeho tatínek na zídce před svým sklepním bytem v ulici Abernathy Terrace. Byla vlháká letní noc a vzduchem se línula vůně jasmínu z vedlejší zahrady. Alfieho z té nasládklosti začínala bolet hlava. Seděl nepřirozeně narovnaný, aby si nepomačkal oblečení. Celé odpoledne chodili s otcem po second-handech a hledali něco slušného na sebe. Alfie byl se svým tmavě šedým oblekem spokojený, ale musel si pevně utáhnout pásek, aby mu kalhoty nepadaly až ke kotníkům. Rozmluvil tátovi koupit kostkovaného saka a vnutil mu mnohem příhodnější a elegantnější oděv, ale výsledný dojem trochu kazily příliš krátké kalhoty, z nichž otci vykukovaly dvě různé ponožky.

Minutová ručička na jeho hodinkách se sunula blíž a blíž k určenému času. Alfie se rozhlédl z jedné strany ulice na druhou. Najednou si připadal hloupě. Možná ten dopis byl vážně jenom vtip. Jaký právník by si sjednával schůzku na půlnoc? Právě když se chystal otci navrhnout, že se vrátí do domu, rozlehlo se ulicí klapání koňských podkov. Alfie skoro spadl ze zídky, když uviděl, co ho vydává.

Přímo před ním stál ten nejvelkolepější kočár, jaký by si kdo dokázal představit, větší a hezčí než všechny ty, co stojí kolem londýnského Toweru, dohromady. Lakované ebenové dřevo se lesklo tak, že byste si ho mohli splést se sklem. Dokonce i okna ve zdobných rámech byla černá. Ve středu každého kola se blýskal stříbrný znak, stejný jako na pečeti a dopise. Alfie vzhlédl a uviděl muže v cylindru a cestovním plášti, který seděl na kozlíku. V rukou třímal otěže šesti ohromných černých koní, kteří netrpělivě frkali a podupávali kopyty. Alfie nemohl uvěřit, že si jich nevšiml, dokud neuslyšel zvonění podkov.

Kočí se konečky prstů dotkl krempy klobouku. „Jmenuji se Johannes,“ představil se. Byl to vysoký muž s dobráčkou tváří, kterou lemovaly uhlazené prošedivělé licousy. Hlas měl drsný a zazníval v něm nádech německého přízvuku. Kývl hlavou ke dveřím kočáru, které se rázem otevřely a z vozu vypadly dva schůdky. „Pánové, prosím, posadte se.“

Alfie s otcem nasedli do kočáru a uvelebili se na přepychových sedadlech potažených fialovým sametem. Alfiemu samým nadšením běhal mráz po zádech.

„Zapněte si prosím pásy.“ Alfie nadskočil. Kočího hlas zaduněl z mosazného trychtýře přímo ze stěny před nimi. „Cukrátka, která máte k dispozici, vám pomohou ulevit od jakýchkoli nepříjemností s ušima, které byste během cesty mohli pocítit.“

Alfie si nesměle nabídl bonbon ze stříbrného tácu, který byl připevněný ke stěně kočáru. Jeho otec mezitím obdivoval polstrovaný interiér vozu. „V něčem tak nóbl jsem ještě nikdy v životě nejel,“ přiznal šeptem, jako by se bál, že je kočí poslouchá. „Ať už s tebou chtějí mluvit o čemkoli, musí to být důležité.“

Schůdky se s tichým zavrčením samy složily do malé přihrádky a dveře se neslyšně zaklaply. Kočár sebou lehce cukl a vyjeli.

Alfie slyšel, jak koně frkají a kočí si napůl propěvuje a napůl huláká na cválající spřežení.

„Tati,“ řekl Alfie. „Nejspíš jedeme hodně rychle. Nebojíš se, že se vybouráme, že ne?“

„Jsem si jistý, že kočí ví, co dělá,“ odpověděl mu otec, ale příliš přesvědčeně se netvářil.

Kočár jel stále rychleji a rychleji, až nakonec seděl Alfie zatlačený do sedačky, rukama svíral stříbrné úchyty na stěnách a znepokojeně se ohlížel na tátu. Vtom sebou kočár prudce škubl a všechno se naklonilo dozadu. Alfie měl pocit, jako by na něm seděl neviditelný hroch. Tlak ale během minuty polevil, kočár se přestal otřásat a Alfie se zase mohl volně hýbat.

„Páni! To bylo divné,“ vydechl a polkl, aby si uvolnil zalehlé uši. Pak posbíral bonbony, které se mu vysypaly do klína.

„A bude to ještě divnější,“ přikývl otec, narovnal

se a naklonil hlavu k okénku. „Pozorně poslouchej a řekni mi, co slyšíš.“

Alfie napnul sluch. „Nic. Jen takové hvízdání.“

„Přesně. Jak to, že už neslyšíme kopyta koní?“ Alfie na otce oněměle zíral. Přece nemohou... letět?

Alfie přitiskl tvář k okénku a dlaněmi si před očima udělal dalekohled. Venku byla tma a silné zabarvené sklo jí ještě dodávalo. Alfie rozeznával záblesky barev a světel. Většinu cesty se pak jen zubil na tátu, který mu úsměvy oplácel, jako by i on sám byl tak natěšený, že ze sebe nedokázal dostat ani hlásku. Alfie měl pocit, že spolu právě zažívají úžasné dobrodružství, a omotal si ruce kolem pasu, aby ten vřelý pocit udržel uvnitř.

Asi po dvaceti minutách se celý kočár zachvěl a ozvalo se hlasité bouchnutí. Alfie se chytil sedačky a vůz začal nadskakovat nahoru a dolů. Hvízdání ustalo a Alfie opět slyšel ostré cinkání podkov, jak koně přešli ze cvalu do klusu. Nakonec kočár zastavil úplně.

Dveře se s cvaknutím otevřely a Alfie skoro vypadl přímo po hlavě ven. Pan Bloom ho zachytil za paži a Alfie napůl vyskočil, napůl se svalil na dlažební kostky pod sebou. Stáli ve starobylé kočárovně o velikosti skladiště. Před nimi se tyčily ohromné dubové dveře. Byly zavřené.

Z koní stoupala pára. Kočí před každého postavil džber s vodou a tiše na ně mluvil koňským jazy-

kem plným řehtání a frkání. V mihotavém světle, které sem dopadalo z pochodní na zdech, viděl Alfie kočáry všech velikostí a tvarů. Rozběhl se k jednomu, který vypadal jako zlatý říční člun ze starověkého Egypta, jenže s koly.

„Koukni na tohle, tati!“ volal, když objevil zele-
nozlatý kočár, menší, než byl on sám. Nahlédl do
malinkatých okének. *Do něčeho tak mrňavého se pře-
ce nemohl nikdo vejít!*

„To bude nejspíš nějaká hračka.“ Pan Bloom si
přidřep, aby si kočár pořádně prohlédl. „Podívej se
na ty titěrné symboly po stranách.“ Narovnal si brýo-
le a naklonil se, aby je lépe viděl.

„Ehm!“ Na ramena otce a syna dopadly dvě
ohromné ruce. Aflie vzhlédl. Nad nimi se tyčil kočí
Johannes. „Tudy, pánové. Pan Bone už vás očekává.“

Zavedl je k obrovským dveřím, které tvořila
spousta dalších dveří, každé menší než ty předešlé,
jedny v druhých jako matrjoška. Ty nejmenší sahaly
Alfiemu sotva do půl lýtek. „Tudy. Slečna Fortunová
si vás zapíše.“

„Které dveře máme otevřít?“

Kočí se uchechtl a naplnil koním obročnice. „Ty,
do kterých se vejdete, pane Bloome, do kterých se
vejdete.“

Alfie otevřel nejpříhodnější dveře a užasle se roz-
hlédl po nádherné kruhové místnosti. Podlaha byla
z mramoru a uprostřed byl zasazen lesklý mosazný

disk s teď už známým znakem pánů Munina a Bonea. Zdi byly obložené tmavým dřevem a klenutý kamenný strop byl tak vysoko, že měl Alfie pocit, jako by se ocitl v nějaké katedrále. Podél stěn stálo alespoň dvacet brnění všech tvarů a velikostí.

„Pan Bloom starší a pan Bloom mladší?“ ozval se za nimi zvonivý hlásek. „Ráda vás poznávám!“

Alfie se překvapeně otočil na patě. Za velkým stolem vedle vchodu seděla mladá žena. Prošli přímo kolem ní. Vyskočila, aby jim mohla potřást rukou, a tmavé vlasy za ní jen zavlály.

„M-moc se omlouvám, nevšimli jsme si vás,“ vykotal Alfie.

„Nic se neděje, nic se neděje. To se stane každému, kdo je tu poprvé.“ Roztočila se s napřaženými rukama kolem dokola. „Taková velkolepá stará síň, a k tomu tak maličká a stará já.“

Alfiemu se ta drobná žena se zpěvavým hlasem, velkýma zelenýma očima a ostrými rysy moc líbila. „Nejste stará,“ namítl a cítil, jak se mu do tváří hrne krev.

„Možná nejsem, možná jsem. Záleží na tom, jak se na to díváte,“ usmála se žena. „Myslím, že se mi budete velmi zamlouvat, pane Bloome. Ale omluvte mě, kde jsem nechala vychování! Jmenuji se Emily - Emily Fortunová. Původně jsem se jmenovala Amelia Fortuna, ale to zní jako stará zapšklá ryba, takže jsem si to trochu pozměnila. Takhle to zní mo-

derněji, ne? Je to elegantní, přidržené, dnešní! Každý by měl držet krok s dobou, no ne?“ Alfie se ani nezmohl na odpověď, a Emily už je vedla ke svému stolu. „Každopádně, šup šup, musíme vás rychle zapsat, než vás pošlu nahoru k panu Boneovi. Pokud se vám líbí tenhle sál, jen počkejte, až spatříte jeho pracovnu. Velice šik.“

Emily domluvila a Alfie konečně vydechl. Na stole před nimi přistála ohromná kniha. Alfie se zhluboka nadechl a všiml si, že jeho otec udělal totéž. V duchu uvažoval, kde bere Emily čas dýchat.

„Tak, přitiskněte palce tady do toho inkoustového polštářku, prosím... výborně, a teď palec otiskněte tady vedle vašeho jména a času... děkuji. A teď prosím dohupkejte k erbu.“

Alfie si nebyl jistý, jak přesně by měl hupkat, ale nakonec s otcem došel až k mosaznému disku uprostřed místnosti.

„Skvěle, děkuji vám. A teď se prosím nehýbejte a držte se nohama dál od okrajů. Budete tam cobydup. Ani to nezabolí.“

„Počkat, co nezabolí?“ ozval se Alfie znepokojeně, když si všiml, že se k nim ze stropu snáší dlouhý mosazný válec, jako by někdo natahoval dalekohled. „Slečno Fortunová?“

„Žádné strachy, je to zcela bezpečné,“ ujistila je Emily. „Tedy pokud se nebudete dotýkat stěn...“



3



KASPIAN BONE

Válec je pohltit a všechno zčernalo. Pak se ozvalo cvaknutí a *vžum!* Znak pod jejich nohama se zvedl do vzduchu a unášel je neuvěřitelnou rychlostí vzhůru. Nad mosazným válcem, který se snesl ze stropu, byly zdi z kamene, ohlazené jako mramor. Alfie se silou vůle nutil na ně nesahat a držet se co nejbliž ke středu disku. Do šachty sem tam pronikl paprsek světla, jak prolétali kolem nespočtu dveří s kulatými okénky. Alfie usoudil, že tohle je ten nejlepší výtah, jakým kdy jel, a snažil se okénky ve dveřích vykuknout ven.

„To je ale důmyslný systém!“ Alfie v mihotavém světle viděl, že se tatínek šklebí od ucha k uchu. „Slyšíš to svištění? Vsadím se, že ten disk, na kte-

rém stojíme, pohání nahoru jenom vzduch. Zvednout ho i s námi musí vyžadovat neskutečný vztlak.“

Alfie se usmál. Táta byl vždycky nejspokojenější, když se snažil přijít na to, jak něco funguje. „Hmmm, ale bude potřeba něco, co nás zastaví na správném podlaží - v každém patře je nejspíš pořádná svoráka, která disk zachytí přesně v tu správnou milisekundu, abychom nakonec neproletěli ven střechou.“

Jeho slova se potvrdila, když se disk s hlasitým zarachocněním zastavil před mosaznými dveřmi. Když dopadli nohama zpátky na zem, pan Bloom se radostně zasmál a poklepal rukou na stěnu válce.

„Úchvatné.“

Dveře se hladce otevřely. Prošli do ohromné kruhové místnosti s nádherným modrým klenutým stropem, na němž byly vymalované hvězdy a souhvězdí. Alfie se užasle rozhlédl. Ze stropu visel okřídlený model ze dřeva a plátna, který ihned poznal - už ho viděl v tátově oblíbené knize o Leonardovi da Vincim.

„Předpokládám, že mám tu čest s Alfredem a Williamem Bloomovými?“

Z velkého koženého křesla před krbem, v němž plápolaly zelené plameny, se zvedla vysoká, elegantní postava.

„Alfie, ne Alfred,“ vylétlo z Alfieho dřív, než se stihl zarazit.

„Postarám se, aby byly všechny dokumenty náležitě změněny,“ prohlásil muž břitkým tónem. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Kaspian Bone a jsem společníkem ve firmě Munin a Bone. Na toto setkání už čekám déle, než si dovedete představit.“

Alfie Kaspianovi potřásl rukou a zevrubně si ho prohlížel. Ostře řezanou bledou tvář mu lemovaly lesklé černé vlasy spadající až na ramena. I duhovky měl skoro úplně černé. Nevypadal na víc než pětatřicet let, ale na sobě měl staromódní, na míru šitý oblek, v němž působil jako viktoriánský džentlmen. Alfie zalétl pohledem k plášti na věšáku a v duchu mu všechno secvaklo.

„To jste vy!“ vykřikl vítězoslavně. „Jste skutečný! Včera jste mě sledoval ze školního dvora. Proměnil jste se v krkavce, a potom, když mě to auto málem...“

„Možná,“ odvětil Kaspian. Sklonil hlavu k rameni a upřeně se na Alfieho zadíval. „Dnes se ovšem budeme věnovat pouze vašemu dědictví a souvisejícím záležitostem.“

„On někdo umřel?“ Alfie otcovu otázku sotva zaslechl, protože si dál upřeně prohlížel svérázného právníka a přemítal, kdo to doopravdy je a proč ho sledoval.

„Dědictví, o němž hovoříme, se nevztahuje k žádnému náhlému úmrtí příbuzných, přátel či známých. Je to odkaz Orina Hopcrafta.“

„Orin Hopcraft!“ špitl Alfieho táta a trochu sebou cukl. „Tak on skutečně existoval?“

Alfieho otcova reakce na podivné jméno překvapila. O kom to byla řeč?

„Buďte tak laskavi a posaďte se.“ Kaspian je zavedl ke svému majestátnímu psacímu stolu. Alfie sebou poslušně plácl na jednu z nabízených židlí.

„Přejděme k věci.“ Kaspian sáhl do zásuvky, vytáhl z ní velký, kůží potažený pořadač a položil ho mezi ně. Naklonil se a přes dlouhý orlí nos se zadíval přímo na Alfieho. Prsty na ruku udělal stříšku a opřel se o stůl.

„Dne dvacátého druhého července ve čtyři odpoledne jste bez pomoci provedl skluz v čase.“

Alfie odtrhl oči od koženého pořadače a vyčítavě se zadíval na muže před sebou.

„Počkat, *cože* jsem provedl?“ Tou dobou se musel vracet ze školy...

„Alfie se sám sklouzl v čase?“ zalapal po dechu jeho otec. „To kvůli tomu, kde se narodil?“

„Přesně tak,“ přikývl Kaspian.

Alfie nemohl uvěřit svým uším. Kaspian Bone byl zcela zjevně šílenec. Pan Bloom zrudl ve tváři a Alfie ke svému nezměrnému údivu zjistil, že se v ní nezračí žádné překvapení. „Tati, o čem to mluvíte, a kdo je Orin Hopcraft?“

„Moc se omlouvám,“ řekl Kaspian a přejížděl očima z Alfieho na jeho otce. „Netušil jsem, že vám

otec dosud neobjasnil pozoruhodné okolnosti vašeho narození.“

Alfieho tatínek se na židli nervózně ošil. „Zdálo se mi to tak neskutečné,“ zamumlal a vyhnul se Alfieho pohledu. „Jeho matka mu chtěla všechno říct, ale nějak jsme se k tomu nedostali...“

„Říct mi co?“ domáhal se Alfie a měl co dělat, aby se udržel a nezačal vzteky kopat do Kaspianova stolu.

„Obávám se, že je to čistě mezi vámi a vašim otcem,“ vložil se do věci Kaspian. „V tuto chvíli musíme probírat zcela jiné záležitosti.“

Alfie ještě zdaleka nechtěl nechat celou věc plavat, ale Kaspianův upřený pohled a důrazný tón neapřipouštěly jinou možnost. Alfie se vnořil zpátky do židle a Kaspian k němu přisunul kožený pořadač. Jeho černé vlasy se ve světle petrolejky blýskaly modrými a fialovými odlesky, takže vypadal ještě víc jako krkavec. Alfie spis otevřel. Byl v něm štos pergamenů popsaných úhledným, starobylým krasopisem. Listy byly kolem okrajů zohýbané a lehce zahnědlé.

„Tyto listiny byly naší firmě svěřeny již před nějakou dobou s pokynem, že mají být v den vašich dvanáctých narozenin předány přímo vám,“ vysvětloval Kaspian. „Ovšem s přihlédnutím ke včerejší... události jsme seznali, že bude potřeba zařídit předání vašeho dědictví o něco dříve.“

Alfie očima přejížděl právní text. Jeho pozornost

upoutalo důvěrně známé jméno, jméno spojené s vesničkou, kde dosud žila rodina jeho matky. Užasle vzhlédl. „Tyhle papíry... se týkají hexbridgeského hradu?“

„Vašeho hradu, ano,“ přisvědčil Kaspian.

„To si děláte srandu?“ Alfie se Kaspianovi zadíval do tváře ve snaze spatřit v ní sebemenší stopu svědčící o tom, že se jedná o vtip. Kaspian ale nehnul ani brvou.

„Legraci si nedělám nikdy. Tyto listiny jsou vaše, tím pádem je váš i hrad.“

Alfie si pergameny přitiskl k hrudi, jako by se bál, že mu je každou chvíli rozfouká vítr.

„Vážně? A to tam můžu jít bydlet, když budu chtít?“

„To je ve skutečnosti jediný zádrhel,“ odpověděl Kaspian. „*Musíte* tam bydlet. Na hradě se nachází velká část Orinova díla a jeho nejvzácnějšího majetku, které mohou přejít pouze na vás a vaše potomstvo. Hrad nesmí být nikdy prodán ani odkázán nikomu mimo vaši rodinu. Pokud vám přestane být domovem, navždy se neprodyšně uzavře.“

„Jak může Alfie vlastnit hrad? Vždyť je mu teprve jedenáct!“

„Skoro dvanáct, tati,“ ohradil se Alfie a v duchu už si představoval, jaké to bude žít na hradě kousek od farmy, kde bydlí jeho sestřenice Madeleine a bratranec Robin. Mohl by je navštěvovat každý den!

„Jak jistě víte, hrad je již stovky let zapečetěn,“ pokračoval Kaspian. „Nachází se však ve stejném stavu, v jakém byl zanechán. Dovolil jsem si předpokládat, že budete nejspíš vyžadovat určitou renovaci a modernizaci budovy, takže jsem všechno předem zařídil. Práce budou provedeny v následujících čtyřech dnech a poté se budete moci do svého nového domova nastěhovat.“

Alfie si všiml, že Kaspian slovo „modernizace“ pronesl, jako by mu v ústech zanechávalo odpornou pachůť.

„To asi dá hodně práce,“ podotkl Alfieho otec. „Jste si jistý, že se to dá zvládnout tak rychle? To přece musí zabrat aspoň několik týdnů.“

„Naši dodavatelé zvládnou cokoli,“ ujistil ho Kaspian. „Setkám se s vámi před hradem za čtyři dny přesně v poledne, abych vám předal klíče.“

„Ještě okamžik, pane Bone.“ Alfieho táta vypadal, jako by se právě probral ze sna. „Je toho na nás trochu moc. Copak do toho nemůžeme mluvit i my? Údržbu takové budovy si nemohu dovolit. Co ty účty?“

Kaspian se pobaveně usmál.

„Brzy zjistíte, že hrad je podivuhodně soběstačný. Jako Alfieho poručník budete pobírat štědrou měsíční rentu, která v den Alfieho plnoletosti přejde na vašeho syna. Myslím, že více než bohatě pokryje potřeby vás obou.“

„To je možné, ale přesto mi to všechno zní až moc dobře na to, aby to byla pravda. Jaký je v tom háček, pane Bone?“

„Žádný háček v tom není. Berte, nebo nechte být.“

Kaspian netrpělivě poklepával prsty o stůl. Alfie na tátu jen nevěřičně zíral. „To si děláš srandu?“ vydechl. „Můžeme žít na hradě, a ne v našem příšer-
ném starém bytě! A ty nebudeš muset chodit na všechny ty brigády.“

„Já vím, Alfie, ale uvažuj prakticky.“

„A budeš mít mnohem víc místa na svoje vynálezy.“ Alfie nemohl uvěřit, že musí svého tátu přesvědčovat, aby přijal hrad zadarmo. „Pořád si stěžuješ, jak je tvoje dílna malá. Představ si, co všechno bys mohl vytvořit, když budeš mít tolik prostoru na práci!“

Pan Bloom zvedl oči k létajícímu stroji, který visel u stropu. Alfie cítil, že už je nahlodaný, a tak začal vyjmenovávat všechny vynálezy, které by jeho otec mohl v nové dílně dokončit.

„Tak dobře, dobře,“ vzdychl pan Bloom nakonec. „Ale všechno se to děje strašně rychle. Rád bych měl pocít, že mám alespoň trochu na vybranou.“

„Mrzí mě, pokud působím příliš troufale,“ omlouval se Kaspian Bone s pohledem upřeným na svoje nehty, ale tvářil se, že ho to nemrzí ani v nejmenším. „Konečné slovo je ovšem na Alfiem, a já se domnívám, že se už rozhodl.“

Alfie se rozzářil a podíval se na tátu, který se rozesmál a zvedl ruce na znamení porážky.

„Mohu tedy pokračovat?“ Kaspian listoval papíry, o kterých by Alfie přísahal, že byly ještě před pár vteřinami nepopsané. „Jak vidíte, všechny dokumenty nyní nesou jméno Alfie Bloom. Měly by být uloženy na bezpečném místě. S vaším dovolením bych navrhl, abyste je nadále svěřili do úschovy nám.“

„Nemám nic proti,“ kývl Alfie. Po té podivuhodné cestě sem měl pocit, že u Munina a Bonea je cokoliv tajného víc než v bezpečí.

„Moudré rozhodnutí, mladý pane Bloome. Nechám je přemístit zpět do trezoru. A nyní tedy poslední bod našeho programu.“ Kaspian vyňal z náprsní kapsy malý sametový váček a vložil ho Alfiemu do dlaně. „Otevřete ho.“

Alfie sáhl do váčku a vytáhl z něj tenký zlatý medailon zhruba velikosti dvoulibrové mince. Nahoře měl očko, kterým byla provlečená kožená šňůrka, takže se dal nosit kolem krku. V medailonu byla vyryta celá řada runových znaků, roztáčely se ve spirále od fialově zbravené skleněné čočky v jeho středu. Na omak hřál a vypadal staře, hodně staře.

„Co to je?“ zeptal se Alfie.

„Okulární talisman,“ odpověděl Kaspian, jako by to bylo zcela zjevné. „Nasadte si ho.“

„Jaký že talisman?“

„Okulární. To znamená, že se skrz něj můžete

dívat. Dbejte na to, abyste ho měl za všech okolností při sobě.“

„Proč?“ podivil se Alfie, když si šňůrku navlékl na krk.

„A nyní mě prosím omluvte.“ Kaspian vstal a urovnal si sako.

„Ale já se ještě chtěl zeptat –“ začal Alfie.

„Naše jednání je u konce. Musím se věnovat dalším záležitostem.“ Kaspian obešel stůl a znovu jim potřásl rukou. „Blahopřeji vám k báječnému dědictví. Příště se uvidíme před vaším novým domovem.“

Alfie a jeho táta se zvedli. Z těch nečekaných zpráv a poněkud náhlého konce schůzky se jim točila hlava.

„Vy s námi nepojedete dolů, pane Bone?“ zeptal se Alfie, když je Kaspian vedl zpátky k mosaznému disku.

„Radši použiji druhý východ,“ odpověděl Kaspian.

Alfie zalétl pohledem k velkému otevřenému oknu a Kaspian sotva zmatelně přikývl. Pak se za nimi zavřely dveře.

Dolů jel výtah našťestí pomaleji. Emily Fortunová už na ně čekala. Alfie a jeho tatínek se podepsali do návštěvní knihy, aby stvrdili čas odchodu. Alfie měl tentokrát čas si stránku lépe prohlédnout a udivilo ho, jak podivné v ní jsou otisky. Na jednom řádku byla vepsaná jména, která by šla přechíst jedině s lupou, a vedle nich dva miniaturní otisky dlaní.

Také tu byl otisk palce velký jako pěst vedle ohromného naškrábaného podpisu. Další tři návštěvy toho dne se podepsaly v hieroglyfech a nad každým otiskem byla propíchnutá dírka, jako by jejich autoři měli drápy.

„Ach, vidím, že už máš Orinův talisman,“ usmála se Emily a knihu zavřela. „To je skvělé, ale pan Bone ti měl vysvětlit, že ho máš mít schovaný. Mohli by se ti připlést do cesty lidé, kteří by neměli vědět, že něco takového vlastníš.“

„Ale proč? A nevíte, proč ho mám neustále nosit?“

„Chceš říct, že ti to ještě nikdo nevysvětlil?“

„Nikdo mi nevysvětlil vůbec nic!“ vybuchl Alfie.

„Božínku. Pan Bone moc rád nechává věci opředené tajemstvím.“

„To není sám.“ Alfie střelil pohledem po tátovi, který byl najednou plně zaměstnán zkoumáním stropu.

„Mohu?“ Emily si klekla a vzala medailon do ruky. Alfie si všiml, že má na prstech krásné drobné stříbrné prsteny. „Tehle medailon v sobě skrývá mnoho věcí. Je to klíč k nejméně jedněm dveřím, které by nikdy neměly být otevřeny, a také čočka, která odhaluje tajemství a soustředí v sobě energii. Také je to ochranný talisman. Orin Hopcraft ti dal velmi cenný dar.“

„Kaspian tohle jméno taky pořád opakoval. Kdo to je?“

„Velký druid. Naposledy jsem ho viděla právě tady, v této místnosti, před mnoha a mnoha lety. I ty ses s ním setkal v den, kdy ses narodil. Tento talisman jsi měl dostat ke svým dvanáctým narozeninám, ale vzhledem k tomu, že se na svůj hrad stěhuješ už nyní, měli jsme za to, že bys ho měl začít nosit už teď. Pro všechny případy.“

„Pro jaké případy?“

Emily mu talisman strčila za tričko a poplácala ho po rameni. „Nechci tě děsit, ale opatrnosti není nikdy příliš. Nebo dost? Už si nevzpomínám. Ale prozkoumávání hradu tě bude moc bavit - už je tak dlouho prázdný!“ Podala Alfiemu desky. „Dala jsem dohromady pár výstřižků, co se k hradu váží, a udělala pro tebe kopie plánů. Jsem si jistá, že spousta úchvatných věcí v nich ani není zanesená, ale takhle se aspoň můžeš rozhodnout, kterou komnatu si vybereš jako svůj pokoj.“

Alfie desky vzal a přitiskl si je k hrudi. Hlavou mu vířily vidiny draků, podzemních kobek a tajných chodeb.

„Tak, šup šup. Nerada vás vyháním, ale mám tolik práce...“

„Slečno Fortunová, řeknete nám prosím, kde to jsme?“ zeptal se Alfie, když jim Emily položila drobné dlaně na záda a strkala je ke dveřím. Vrtalo mu hlavou, proč v záhlaví dopisu s pozvánkou nebyla žádná adresa, navíc cesta sem byla přinejmenším podivná.

„Ach, v tomto budu muset být stejně tajuplná jako pan Bone,“ usmála se Emily. „Přesná adresa naší kanceláře musí zůstat navždy utajená, vzhledem k tomu, jaké předměty zde přechováváme. Nikde jinde by nebyly ve větším bezpečí, což ovšem znamená, že bychom neměli jen tak roztrubovat, kde se nacházíme. Tak, dávejte na sebe pozor. Jsem přesvědčená, že se brzy zase setkáme. A prosím, říkejte mi Emily.“

Pak jim zlehka zamávala na rozloučenou a zavřela za nimi dveře. Alfie a jeho tatínek stáli opět v rozlehlé kočárovně, kde na ně čekal vůz, aby je odvezl domů.



4



ZLODĚJI DOBYTKA

Příštích pár dní uběhlo jako voda. Alfie s tátou byli v jednom kole. Alfieho táta zavolal do Hexbridge, a když si teta Grace vyslechla celou novinu, trvala na tom, aby se Bloomovi přestěhovali hned. Řekla jim, že než bude hrad připravený, mohou bydlet u ní na farmě. Alfie už se nemohl dočkat. Bleskově naházal do krabic svých pár švestek a šel pomáhat tátovi rozmontovat jeho přístroje a vynálezy. Neměl ani ponětí, co půlka z nich vůbec dělá, a měl podezření, že to neví ani pan Bloom sám.

Zatímco balili, Alfie dál přemýšlel nad tím tajemným dědictvím. Jeho život se během pár dní od základů změnil. Skoro čekal, že mu někdo co nevidět poklepe na rameno a řekne, že došlo k omylu a že

Emily Fortunová poslala dopis špatnému Alfiemu Bloomovi. Neustále se snažil tátu dotlačit k tomu, aby mu pověděl, kdo je Orin Hopcraft a proč by mu jako úplně cizímu člověku měl odkázat hrad, ale ať dělal, co dělal, pan Bloom dál mlčel jako hrob a slíbil jen, že mu všechno vysvětlí, až budou na hradě. Alfie nechápal, proč kolem toho dělá takové tajnosti. Co se jen mohlo přihodit v den jeho narození?

Jejich bytná, paní Craddocková, jim odpustila tříměsíční výpovědní lhůtu, takže se mohli odstěhovat hned, a Alfiemu připadalo, že je paní Craddocková až moc ráda, že odcházejí. Připisoval to hlavně těm neustálým explozím, které z jejich bytu musela slyšet. Když bylo všechno úhledně zabalené do krabic a popsané, Alfie ještě proklouzl ven, aby se mohl rozloučit s Amy.

„Alfie Bloom, král na svém vlastním hradě.“ Amy už popáté nevěřičně zavrtěla hlavou a pak si lokla ze své lahve koly. „To je šílený.“

Amy bydlela s babičkou v bytě nad jejich čajovnou. Když jí bylo pět let, rodiče beze stopy zmizeli na výletě v Edinburghu. Proto když Alfiemu umřela maminka, Amy byla jediná, kdo chápal, jak mu je. Ostatní děti ve škole moc nevěděly, co mu říct, a začaly se mu vyhýbat. Nebýt jí, byl by úplně osamělý.

Alfie své kamarádce popsal všechno, co se stalo od chvíle, kdy se rozešli před školou, a u toho uždi-